Fes amics

Per DavidG el dg., 16/06/2019 - 18:38

Llegir vides de sants és fer amics. Recórrer l'itinerari vital de qui ha rebut la benaurança és fer-se amic d'ell. Saber on va néixer, quants germans tenia i com era el seu país; resseguir el pas per l'escola, la feina, les primeres amistats; entendre com Déu va entrar al seu cor de puntetes i, en acabat, de forma clara i nítida, sense poder-ne dubtar; conèixer les seves febleses, els seus dubtes, les seves ferides en el combat pel Regne...

Tot això fa que t'estimis aquell personatge i, perquè coneixes la seva vida, deixa de ser un qualsevol. Te n'havien parlat, sí. Per això vas triar aquell llibre, per això vas voler veure la seva biografia filmada. Ara ja no sols el coneixes d'oïdes: el coneixes, tu personalment.

Com diu Sant Pau, els sants són a la graderia de l'estadi mentre nosaltres encara correm sobre el tartan lluitant pel premi. Els que ja han arribat ens engresquen i ens animen per a que no defallim, mentre pelegrinem per la vida.

Però, és clar que no és el mateix perdre la mirada en la multitud que fixar la mirada en algú que coneixes, que el saps benaurat i la seva santedat t'inspira estratègies per a viure en Déu.

Aquest vincle és el que anomenem la comunió dels sants. Cada vegada que diem el Credo, proclamem que creiem en aquest vincle entre els que ja feliçment han arribat i els que seguim a la cursa.

Les persones que estimem i ja no són amb nosaltres també passen a formar part d'aquesta afició que ens fa guanyar partits. La seva mirada vetlla especialment per mi. L'amor que vam compartir en vida és credencial per a reposar en la mirada de Déu. Com un estendard, mantinc ben dret el nostre amor i això em fa viure altrament. Visc en la comunió que m'acompanya en les alegries i, en les defallences, m'esperona.

Aquest estiu, doncs, fes amics tot llegint vides de sants.